

Ավետիք Իսահակյան

Ա՛խ, ալ – վարդի, սիրո վարդի

Ա՛խ, ալ – վարդի, սիրո վարդի
Չո՛ր փշերը մնացին...
Էն փշերը մատաղ սիրտըս
Քրքրեցին ու կերա՛ն.
Կարսիք – կանաչ իմ օրերըս
Սիրո սգով սևացան...
Ա՛խ, ափսո՛ս իմ գարուն կյանքիս
Սո՛ւր փշերը մընացին...

1897

Ալեքսանդրապոլ